

at Arbejderne kunne faa Afgang til at værne om deres Familieliv, saa maa Staten ogsaa have en Pligt til at paase, at Arbejderne virkelig bruge Tiden til at værne om Hjemmet, men det kan der jo slet ikke være Spørgsmaal om. Her ere vi jo inde paa et Spørgsmaal, som Staten maa sige er den aldeles uvedkommende. Den kan slet ikke blande sig ind i Familielivet, og kan slet ikke tage dette Formaal op. Saa tror jeg, at den ærede Ordfører kun havde et Formaal tilbage, men det var da ogsaa det væsentligste. Det var, at denne Lov skulde tjene til at modarbejde Arbejdsløsheden. Hvorvidt nu en Indskrænkning af Arbejdstiden er et Middel, der er tjenligt til at modarbejde Arbejdsløsheden, skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Det er imødegaaet af det ærede Medlem fra Aalborg (Bramsen), og imødegaaet saaledes, at jeg ikke skal forsøge at sige noget til. Navnlig har det ærede Medlem gjort gældende, at man saa ikke kunde blive staaende ved en Indskrænkning af Arbejdstiden, men at det var nødvendigt tillige at fastsætte Regler for Minimallønnen. Det giver jeg ham fuldstændig Ret i. Man kan ikke fordrø, at Arbejdslovene, naar man indskrænker Arbejdstiden, skulle leve paa den Væksel, som den ærede Ordfører udstedte paa Fremtiden, nemlig at Arbejdernes Præstation i den kortere Arbejdstid blev saa meget mere intensiv, at der i Virkeligheden udrettebdes det samme i de 8 Timer som nu i 10 eller 11 Timer. Arbejdslovene maa i saa Henseende have Ret til at sige, at de maa dog først se, om det virkelig bliver Tilfælde, inden de give den samme Arbejds løn for den kortere Arbejdstid. De maa i saa Henseende kunne holde sig til den gamle Regel, vi alle kende, fra den Tid, vi lærte at regne, at Arbejdets Udbytte staar i Forhold til Arbejdstiden. Men naar man taler om Arbejdsløshed, og da navnlig om den, saaledes som den foreligger her i Livet, saa tror jeg, at Staten, hvis den skulde modarbejde Arbejdsløsheden, maatte gaa endnu et Skridt videre. Det er jo nemlig ikke saaledes, at Arbejdsløshed optræder paa hele Omraadet paa samme Maade og paa en Gang. Det er jo ikke saaledes, at der i alle Erhverv til samme Tid er den samme Arbejdsløshed. Tværtimod det almindelige er netop dette, at naar der er arbejdsløse i det ene Erhverv, er der Efterspørgsel efter Arbejds kraft i det andet, saaledes som det jo ogsaa er nu for Tiden, at Landbruget meget vel kan bruge mere Arbejds kraft, end det har, medens Arbejdsløshed, naar den findes, er til Stede i Industrien og Haandværket, og tillige ingen lunde er til Stede i samtlige forskellige Industri-

og Haandværkerhverv og endnu mindre i samme Grad. Hvis Staten nu skulde tage den Opgave op, at den skulde sørge for, at Arbejdsløsheden ikke kom frem, saa maatte den tillige have en Maagt til at regulere Tilgangen til Arbejdet i de forskellige Erhvervsgræne, ikke alene saaledes, at den kunde udelukke udenlandske Arbejdere fra at søge herind, naar den mente, at der derved vilde opstaa en større Arbejds mængde end det paagældende Erhverv havde Brug for, men navnlig ogsaa saaledes, at den kunde regulere de unges Tilgang til de forskellige Erhverv; Staten skulde altsaa, for at tage et bestemt Eksempel, naar Byggeriet er standset af en eller anden Grund, og Bygningshaandværket viser sig at lide under for stor Arbejds mængde eller Arbejds kraft, kunne standse Tilgangen af Lærlinge til disse Erhverv og sige til de unge: Nu skulle I søge hen til de andre Erhverv, for ellers opstaa der Arbejds løshed her. Konsekvensen af Fordringen om, at Staten skal regulere Arbejds tiden er i Virkeligheden, at Staten tillige skal regulere Tilgangen af Arbejdere til de forskellige Erhverv. Men hvis nu Staten skulde have en saadan Opgave, at den skulde holde Arbejds løsheden borte, og at den til Opnaaelse af dette Formaal skulde have i sin Haand de Midler, at den kunde begrænse Arbejdstiden, fastsætte Regler om Minimallønnen og regulere Tilgangen til de forskellige Erhverv, saa vilde man derved lægge et saadant Vaand paa Individets Ret til at benytte sin Arbejds kraft paa den Maade, han bedst vil og kan, at Individet til Gengæld dog maatte kunne sige til Staten: Naar jeg dog ikke har Lov til at bruge min Arbejds kraft saaledes, at jeg kan tjene det mest mulige i den Tid, jeg kan saa Arbejde, og lægge til Side til den Tid, jeg maa undvære Arbejdet, — naar Staten siger til mig: Du maa ikke bruge din Arbejds kraft mere end til en vis Grænse, dertil og ikke videre, har saa ikke Individet til Gengæld Ret til at sige til Staten: Vær's god, anvis mig saa Arbejde, hvorved jeg kan tjene tilstrækkelig til, at min Eksistens kan blive betrygget! Dette er i Virkeligheden Konsekvensen af den Foranstaltning, hvortil dette Forslag er en Begyndelse. Nu ville de ærede Forslagsstillere nok kunne svare mig: Ja, men den Konsekvens ere vi heller ikke bange for; thi det er en Konsekvens som vil komme frem, naar vi naa til den socialistiske Stat. Og de ærede Forslagsstillere have ganske sikkert den Tro, at den socialistiske Stat vil komme en Gang, — selvfølgelig paa fredelig Maade. For saa vidt tvivler jeg heller ikke om, at de ærede Forslags-